

Bláboly neumělcovy – část 7.

Varování, zákazy a nedoporučení k četbě platí stejně jako u předešlých částí. Kdo si nedal říci, ať si nestěžuje. Protože se zase objevily různé kladné reakce (vajíček, rajčat ani handgranátů jsem se nedočkal), s poťouchlostí sobě vlastní a po předcích zděděnou, dovolím si dále napínat strunu vaší statečné trpělivosti. Současně v duchu dobrých kriminálně-policejních tradic upozorňuji, že cokoliv napíšete do ohlasů, může být použito proti vám, jelikož si to stahuji a archivuji.

Zkusme tedy ještě „chvilí“ pokračovat ve hře na OZP (otázky u publika) a ODN (odpovědi dopadeného neumělce).

OZP+OZP+OZP: Díky za krásné vzpomínání na AO. Dorazil/a jsem na AO pozdě, tyto krásné časy z počátečního období jsem už nestihl/a, ale i tak na to rád/a vzpomínám. Později se to nějak zvtřlo, objevila se BARAKA, ale nevydržela, už to nebylo ono. Jsou ty sborníky/almanachy někde alespoň k nahlédnutí?

ODN: Prosím, tu chválu na AO, prosím snažně, napište především Luboshovi Valentovi. Nevím, jestli to tady jako UMĚLEC čte, ale myslím, že si plně zaslouží, aby věděl, že odvedl dílo, které v paměti lidu malířského překračuje věky. V době, kdy jsem „parazitoval na slávě AO“, jsem za vydatné pomoci spousty lidí sestavil dva sborníky, almanachy. Vyšlo to pochopitelně oblíbenou metodou „samizdat“, a velmi mne potěšil ohlas jedné profesionálky, že by to po polygrafické stránce jako opravdová kniha také zřejmě obstálo. Skutečnost, že každý výtisk vlastní jen omezený počet lidí, ovšem nebrání tomu, abyste se s těmi (téměř) pamflety seznámili i vy ostatní. Jsou ve formátu .pdf uloženy v oddíle **vetešnictví&depozitář** na mých osobních webových stránkách a je jen na vás, přes kterou adresu se k nim proklikáte:

www.hony-safra.eu alias www.amaterska-galerie.eu (to je hlavní stránka a rozcestník)

www.hony-safra.eu/Hony/DepozitarArchiv/DepozitVets.html (rozcestník archivu)

http://hony-safra.eu/Hony/DepozitarArchiv/Sborniky/My_neznami_amateri.pdf - My, neznámí amatéři (první „almanach“ AO)

http://hony-safra.eu/Hony/DepozitarArchiv/Sborniky/Neznami_se_predstavuji.pdf - Neznámí se představují (druhý „almanach“ AO). Ten byl už postaven na větší spolupráci vystavujících.

A když už jsme u těch archivních záležitostí, existuje třetí sborník. V mnoha ohledech si ho cením hodně vysoko. Možná je v něm o něco méně taškařic, ale je tam hodně povídání malířů o sobě samých, a celé to z důvodu nutného pošimrání sponzorů mělo trošku oficiálnější ráz. Není to ovšem vázáno na Amatérskou obrazárnu, ale na AMART, volné sdružení moravských výtvarníků, soustředěné kolem zámku v Dřevohosticích. O tom si můžeme povídat, bude-li ovšem zájem, zase jindy. Vzpomínek a ptákovin mám v archivu dost a dost. Teď jen ten sborník, i v něm se leccos dozvíte a někdo možná i zamáčkne slzu. Vyšlo to také „samizdatem“ v omezeném počtu kusů, ale opět v knihařské úpravě.

<http://hony-safra.eu/Hony/DepozitarArchiv/Sborniky/AMART-Sbornik.pdf> - My a naši přátelé

K tomu ještě dodám, že je to vše ve stavu, v němž to lze tisknout oboustranně, a u všech je v tiráži dovětek, že na kopírování těchto tiskovin nelze zbohatnout. Udělat někomu radost ale ano. Takže můžete klidně tisknout. A jenom upozornění pro netrpělivé – nevím, jak máte rychlý počítač, může se to vůli rozsahu pomaleji načítat. Nejdříve si to raději uložte na svém počítači, abyste se k tomu mohli rychleji vracet.

K ÚRYVKŮM Z DISKUSE PUBLIKA:

1. dáma: Krásně jsem si početla, náramně se pobavila. Cítím tu Vaši společnou radost ze společně prožitých chvil. Jste bohatí lidé - na zážitky, tvoření, radost z něj - máte na co vzpomínat, když je nejhůř - život neuteče mezi prsty. ...

2. dáma: To byly časy a taky jsme byly mladší.

3. dáma: Ale teď jsme krásně věkem ošlehaní a chytřejší ...

ODN: Koukám, že se dostáváme k podstatě věcí. Já to vidím tak, mladší-starší, to je o ničem. Čas nezastavíme, tak to neřešme. Řešme, jak ho nepromarnit. Nejhorší je dopadnout jako jeden můj středoškolský spolužák. Byl to takový trochu utápnutý človíček, bez iniciativy k čemukoliv. Neoženil se, pohřbil po čase rodiče, skončil jako pivní alkoholik, který z práce šel do hospody a tam neznal nikoho, než několik stejných typů pouze křestním jménem. Krátce před smrtí jsem s ním mluvil a on konstatoval: "Proč já jsem vůbec žil. Bylo to úplně zbytečné". A v tom já vidím skutečnou tragedii – ohlédnout se...a nic. A proto: koukejme, aby po nás něco zůstalo - potomci, dům, strom, obrazy, Krakeni, vzpomínky vlastní i současníků, sranda.... prostě něco.

K ÚRYVKŮM Z DISKUSE PUBLIKA:

1. pán: Díky za krásný vzpomínkový článek :-). Jo, jo AO jsem měl také moc rád. Škoda, že její tehdejší atmosféra je neopakovatelná. Projekt Baraka to stočil trochu jinam a asi neuspěl :-) .... Těším se na další vyprávění.

2. dáma: Na AO byli prima lidi, tady je moc přechytralejších zmetků, ale taky se najdou supráci. No a ty mám v přátelích :D

ODN: Ale vážení! Já jsem tu nový, ještě nevím, jak to tu přesně funguje, občas mám pocit zmatenosti, ale na druhou stranu - všechno je o lidech. Zatím jsem narazil na skupiny pana Jellúše a pana Kroupy (smekám před nimi), přečetl si jejich ústavní preambule a jestli na vše dohlédnou v mezích svých mocenských pravomocí, tak už je na nás, jaké přátele si vybereme a jaké ne-přátele vymažeme. Nakonec už je to jenom o tom, jak pustě a také třeba trochu falešně nechválit a také jenom pustě a také trochu falešně nehanět. Stačí přijmout vcelku jednoduchou zásadu. Když chválím – musím zdůvodnit. Když kritizuji – také musím uvést důvod. Když se k tomu jako třešnička přidá vlastní rada a zkušenost a opeří se to troškou sebekritiky, tak to tady může klidně fungovat jako v někdejší AO a docela zajímavě to tu jiskřit (nikoliv blýskat). A nakonec možná i s nějakým tím sborníkem – tiskárnu už dnes má kde kdo, shodneme-li se na obsahu a konečné formě, pak v tom nevidím problém. Přece ten život jen tak blbě nepromarníme.

OZP: Když já neumím tak dobře a pěkně psát....

ODN: Když tohle čtu nebo „slyším“, tak mám chuť být drobátko konverzačně nepříjemný, neku-li hrubý a vulgární. Přece jsme od dob Marie Terezie Habsburské všichni gramotní a písmo ovládáme.

Tak se každého takového nesebevědomého človíčka/člověčice musím zeptat, jestli to vůbec zkusil/a. Zvláště dámy, necht' prominou, dokáží verbálně proke...pardon prohovořit spoustu času s přítelkyní a také neřeší, jestli mají řečnické a rétorické vzdělání. Prostě mluví a mluví a mluví jak jim narostl zob..., pardon, krásná ústa. A vůbec se za to nestydí. Přitom stačí tu hovorovou češtinu jenom "hodit na papír", zprvu bez ladu a skladu. Nechat mírně uležet, zjistit s malým časovým odstupem, jestli ještě sami sobě rozumíme (co jsem tím vlastně chtěl/a říci, proboha, já si nerozumím), trochu to učesat slohově a logicky. Pak se povolá do služby životní parter nebo děti školou povinné a dostanou za úkol to opravit nebo upravit. Není-li nikdo po ruce, tak se to pošle Honymu, on to bez problémů o/upraví (taky nespokl všechnu češtinářskou moudrost, ale protože zjistil, že v češtině se nevyznají ani češtináři, tak ho to netrápí, slovník nebo „guglík“ má vždy při ruce). Jedna vzdálená příbuzná si mne před lety objevila na internetu a od té doby mi posílá k opravě své soutěžní texty, kterými pak perlí v seniorské literární soutěži.

A perlička nakonec: Myslíte, že lze partu pubertáků a postpubertáků (13-17 let) na letním táboře drsného zálesáckého rázu donutit napsat román? Jistěže to jde. Měli jsme v „Campu na 45. míli“ 10 stanů po dvou kovbojích. Já napsal jednu kapitolu westernu s tím, že v poledním klidu vždy jedna dvojice přepíše jednu stranu pokračování a večer to přečte u ohně. Koukali vyjeveně, co jsem si to na ně vymyslel, trojka či čtyřka z češtiny u nich nebyla nic vyjímečného. Jak to dopadlo? Neskutečně. Ta první dvojice jakž takž zplodila jednu stranu textu, ale byly to takové ptákoviny, že se všichni váleli smíchy. Ti druzí je v dalším dnu chtěli překonat a psali ne jednu, ale i čtyři strany (dobrovolně!!!!). Klasikové českého jazyka, národní buditelé všech tří nebo kolika generací se sice nad jejich pravopisem v hrobech přesýpali jako hodiny a otáčeli jako holandské mlýny při vichřici, ale ten text skutečně vznikl. Navíc se změnil žánr, jedna parta popřela všechno, co napsali ti před nimi, prohlásila to jako sen a pokračovala třeba ve stylu sci-fi. V dalším roce už úvodní kapitolu nepotřebovali. O tu se poprali, zvítězila verze: Vražda řezníka Vomáčky.

Tak už se přestaňte vylouvat.

(Pokud jste dnešní bláboly dočetli až sem a nezabilo vás to, jste posíleni na další pokračování. Hybaj do hajan, mládeži! – Mimochoodem, na svých cyklotoukách jsem na trase Brno-Znojmo zjistil, že Hajany skutečně existují a je to obec kousek jihozápadně od Brna. Tak tam vás neposílám.)